

GETTEST

KOGELVRIJE KLEDING

"Zou u mij even willen neers

Miguel Caballero houdt om ervan zijn werknemers te beschieten. Met een 38mm-pistool test hij hun toewijding voor kwaliteit. "Bij kogelvrije kleding krijg je geen tweede kans", zegt Caballero, een perfect gekapte Colombiaanse zakenman. Hij maakt modieuze pakken, dassen en zelfs slips: allemaal *bullet proof*. Dat ging Jonathan Franklin voor u met gevaar voor eigen leven uittesten.

Tekst: Jonathan Franklin/IFA / Vertaling: Dieter Bauwens / Foto's: Morten Andersen

Vlak onder ons zitten tientallen naaisters over hun naaimachines gebogen. Ze maken stijlvolle kostuums voor onder anderen de Venezolaanse president Hugo Chavez en de Spaanse kroonprins Felipe. Ook Barack Obama zou hier klant zijn. De kleren zien eruit als andere pakken van 2.000 euro, maar in elke vest zit Caballero's geheime wapen verborgen: stukjes flexibel kevlar-achtig materiaal, bijna net zo dun

als een floppydisk uit de vorige eeuw en in staat om zelfs een perfect op de borst gemikte kogel te stoppen. Het bedrijf 'Miguel Caballero' werd opgericht in het Colombia van de jaren '80, toen autobommen, ontvoeringen en straatgevechten ervoor zorgden dat duizenden gewone Colombianen kogelvrije vesten begonnen te dragen. Die vesten waren dik, zwaar en absoluut niet cool. Maar dan verscheen Miguel Caballero ten tonele, een jonge student die een revolutie veroorzaakte in deze gespecia-

liseerde industrie. Caballero liet de stijl van Armani en de overlevingscapaciteiten van kevlar samensmelten. Het resultaat is een miljoenenbedrijf dat kogelvrije vesten, galajurken, dassen en zelfs ondergoed maakt.

OVERLEEVERSCLUB

Klanten die neergeschoten werden en het overleefden dankzij de kogelvrije kledij, mogen bij de Overleversclub. Die telt inmiddels tientallen leden. Ik twijfel niet aan Caballe-

Even een contractje tekenen...

chieten?"

...en knallen maar!

ro's woorden, en de 169 werknemers die ik in de fabriek zag, waren ijverig bezig aan tientallen jasjes van topwaliteit. Maar hoe kan ik er echt zeker van zijn dat ze werken? Ik besluit het aan den lijve te ondervinden.

"Wil je op me schieten?" vraagt ik aan Caballero wanneer hij zijn verkoopspraatje beëindigd heeft. We zitten in zijn kantoor in Bogota, dat veel wegheeft van een versterkte burcht. Plots smelt zijn stoer gedrag als sneeuw voor de zon. Hij heeft een gespannen trek om zijn lippen. Gestresseerd? 'Dit kan

niet goed zijn', denk ik bij mezelf, en ik zie mijn vrouw en kinderen al voor mijn ogen opdoemen. "Oké", zegt hij dan. "Maar dan moet je wel eerst dit papier ondertekenen."

Een mooie blonde secretaresse schuift iets mijn richting uit dat verdacht veel lijkt op een aansprakelijkheidsformulier. Waarschijnlijk staat er in dat, wat er ook gebeurt, het zijn fout niet is. Dat is het ook niet. Ik vraag hem toch zélf om mij neer te schieten? Ik teken de

door een pistool dat normaal enkel losse flodders mocht bevatten. Mijn dochters woorden galmten door mijn hoofd: "Papa, laat ze alsjeblieft op de fotograaf schieten. Die heeft minder kinderen dan jij." Maar het is te laat voor die wijze woorden. Caballero vraagt me de kogel uit te kiezen. Beetje cynisch als je het mij vraagt, alsof je een ter dood veroordeelde de bouten van de elektrische stoel vast laat draaien.

Steven Seagal is ook klant bij Miguel Caballero. Hij heeft kogelwerende vesten, sweaters en zelfs een *bullet proof* kimono.

papieren zonder probleem.

Ondertussen legt Caballero uit dat zijn merk nauwelijks bekend is in Colombia zelf. In tegenstelling tot wat de clichés doen geloven, is hoofdstad Bogota veel minder gevaarlijk dan andere grote steden. Zelfs Amerikaanse steden als Washington D.C. hebben twee tot drie keer meer last van criminaliteit. Vandaag is Colombia zo veilig dat cruiseschepen regelmatig stoppen in Cartagena, dat er steeds meer toeristen toestromen en dat Amerikaanse universiteitsstudenten hun krokusvakantie in dit land doorbrengen. De Colombiaanse dienst van Toerisme kwam onlangs zelfs op de proppen met de slogan 'Je loopt het risico dat je hier wil blijven'.

Maar kogelvrije kleding verkopen in Bogota is dus niet winstgevend. "Niemand kent me hier", zegt Caballero. "Maar: leve Mexico! Zij hebben een serieus veiligheidsprobleem met al die ontvoeringen. Het is daar behoorlijk gevaarlijk."

En dus trekt dé topontwerper van kogelvrije kledij naar de brandhaarden op deze wereld. Op dit moment is hij vooral actief in Mexico, Guatemala en Zuid-Afrika. Onder zijn cliënteel vinden we bijvoorbeeld ook 'acteur' Steven Segal terug. Die heeft kogelvrije vesten, sweaters en zelfs een *bullet proof* kimono.

NOG EEN KEER!

Wanneer de knappe assistente de bruine leren jas over mijn schouders hangt, lijkt haar glimlach wel met botox bewerkt, alsof ze krampachtig haar best doet er ontspannen uit te zien. Mijn gedachten gaan terug naar Brandon Lee, de zoon van Bruce Lee die per ongeluk doodgeschoten werd op een Hollywoodset

Het lijkt wel alsof het halve bedrijf verzamelen geblazen heeft in de vergaderzaal, een plek waarvan menig werknemer er ongetwijfeld al van gedroomd heeft ooit eens een collega neer te knallen. De fotograaf grapt dat ze de idioot willen zien die gevraagd heeft beschoten te worden. Plechtig wordt de tv uitgezet, de assistente laat de gordijnen zakken. 'Wat hebben ze te verbergen?' vraagt ik me af.

Nu is Caballero aan het zweten. Plots tilt hij het pistool op, houdt het een paar centimeter van mijn ribben en vuurt. "Knal!" Het voelt alsof ik een stamp krijg van een ezel. Niet genoeg om me op de grond te krijgen, maar de volgende 48 uur zal ik regelmatig schokgolven door mijn lichaam voelen trekken. Maar... het werkt! "We vertrouwen elk product voor de volle 100 procent", zegt Caballero, toch zichtbaar opgelucht. Hij geeft toe dat hij toch wat zenuwachtig was toen hij op mij schoot.

"Oei, ik heb nog nooit twee keer op iemand geschoten", bekent hij wanneer we uitgelachen zijn over de allereerste aanslag op mijn leven. Caballero haalde namelijk al over voordat de fotograaf klaar was. Qua het lot tarten, kan dit wel tellen. De assistenten worden hier zo nerveus van dat een aantal van hen de kamer verlaat. Goed, daar gaan we dan weer. Fotograaf klaar? Schieten maar!

Caballero buigt het hoofd, alsof hij bidt of om vergiffenis vraagt, wat mij niet op mijn gemak stelt. "Knal!" Opnieuw de ezelstamp, maar nu kan ik ermee lachen. Het is voorbij! De kogel is zo plat als een pannenkoek. Ik begin al te feesten met de koude margarita die de fotograaf me beloofd heeft in gedachten. Nadat je beschoten bent, zijn zelfs de kleine plezier-tjes zeer aantrekkelijk. ■